

Arrest

nr. 223 043 van 21 juni 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. FREJLICH
Volhardingstraat 71
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 13 december 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 september 2018 *“tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten”*.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 januari 2019 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat D. FREJLICH verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 september 2018 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot beëindiging van het verblijf van de verzoekende partij met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Dit is de bestreden beslissing en ze is als volgt gemotiveerd:

“Mevrouw/Mijnheer

naam : A.

voornaam : A.

geboortedatum : (...)1980

geboorteplaats: Bagdad

nationaliteit : van Iraakse herkomst

Krachtens artikel 11, § 3, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf en wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, binnen 30 dagen vanaf de kennisgeving van de beslissing, om de volgende redenen:

Op 04/03/2011 diende u een asielaanvraag in. Op 04/06/2015 werd u door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) de vluchtelingenstatus toegekend, een beslissing waarvan u op 05/06/2015 in kennis werd gebracht. Als gevolg van deze beslissing werd u in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van onbeperkte duur en werd u op 17/08/2015 een B-kaart afgeleverd, op heden geldig tot 13/08/2020.

Vanwege de grenspolitie te Kopenhagen (Denemarken) ontving de DVZ informatie waaruit bleek dat u op 05/04/2017 het voorwerp was van een grenscontrole. Daarbij werd vastgesteld dat u in het bezit was van een nationaal Iraaks paspoort, afgeleverd op 09/08/2014. Nazicht van de in- en uitreisstempels van dit nationaal Iraaks paspoort toonden aan dat u herhaaldelijk naar uw land van herkomst, Irak, terugkeerde: van 16/09/2015 tot 28/09/2015 (12 dagen), van 02/10/2015 tot 10/01/2016 (ruim 3 maanden), van 04/02/2016 tot 25/02/2016 (3 weken) en van 13/02/2017 tot 04/04/2017 (bijna 2 maanden).

Dientengevolge werd door de DVZ op 05/05/2017 met toepassing van artikel 49/2, § 2, eerste lid, tweede zin (en artikel 55/3/1, § 2, 2°), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een verzoek tot intrekking van uw vluchtelingenstatus aan het CGVS verstuurd. In het licht van de heroverweging van uw vluchtelingenstatus werd u op 13/06/2017 door het CGVS gehoord teneinde u de mogelijkheid te geven argumenten aan te brengen die het behoud van uw vluchtelingenstatus zouden kunnen rechtvaardigen.

Op 18/07/2017 heeft het CGVS uw vluchtelingenstatus ingetrokken op basis van artikel 55/3/1, § 2, 2°, van de wet van 15 december 1980, een beslissing waarvan u op 19/07/2017 in kennis werd gebracht. Het CGVS concludeerde dat uit uw persoonlijk gedrag, met name uw herhaaldelijke en langdurige terugkeer naar Irak, blijkt dat u geen vervolging vreest in uw land van herkomst.

Op 18/08/2017 diende u een schorsend beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 25/06/2018 bevestigde de RVV de intrekking van uw vluchtelingenstatus en weigerde het de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Derhalve werd de beslissing tot intrekking van uw vluchtelingenstatus definitief.

Gezien uw vluchtelingenstatus definitief werd ingetrokken, staat vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen om uw verblijf te beëindigen. U werd op 03/07/2018 via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister werd gestuurd, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). U gaf gevolg aan dit schrijven en bezorgde de DVZ een volledig ingevulde vragenlijst zonder bijlagen. De DVZ houdt bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten, rekening met deze informatie en de overige actueel in uw administratief dossier aanwezige elementen. Hierbij wordt, in toepassing van artikel 11, § 3, derde lid, (en van artikel 74/13) van de wet van 15 december 1980, rekening gehouden met de aard en de hechtheid van uw gezinsband, met de duur van uw verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met uw land van herkomst.

We merken op dat u in de door u ingevulde en aan de DVZ terugbezorgde vragenlijst verklaarde dat u het Rijk op 04/03/2011 binnenkwam, ruim 7,5 jaar geleden. Derhalve merken we op dat u het grootste deel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht en we werden niet in het bezit gesteld van informatie of elementen waaruit een diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving blijkt. Het loutere feit dat u ruim 7,5 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken. U verklaarde

in België geen enkele opleiding te hebben gevolgd, noch enige tewerkstelling te hebben genoten in uw verblijf van ruim 7,5 jaar. U verklaarde geen Engels, Frans of Nederlands te kunnen spreken of schrijven. Wij werden niet in het bezit gesteld van enig element waaruit blijkt dat u ondertussen één van de officiële landstalen machtig bent, noch werden ons bewijzen overgemaakt van tewerkstelling of werd een attest van inburgering voorgelegd. Indien u alsnog over nauwe banden met de Belgische samenleving zou beschikken, liet u na dit aan te tonen.

Wat mogelijke gezins- of familiebanden in België betreft, merken we op dat u in de voormelde vragenlijst aangaf slechts 1 in België verblijvend gezinslid te hebben, namelijk uw echtgenote. U verklaarde geen in België of in andere landen verblijvende minderjarige kinderen te hebben. Gevraagd naar in Irak verblijvende familieleden, vermeldde u enkel dat uw moeder op heden in Irak (Bagdad) verblijft. We merken op dat uw echtgenote op heden inderdaad legaal in België verblijft. Zij diende op 01/10/2015 een vraag tot gezinshereniging in op basis van uw legaal verblijf in België, dat u verworven heeft op basis van de vluchtelingenstatus die u op 04/06/2015 werd toegekend. In toepassing van artikel 10, van de wet van 15 december 1980, werd aan uw echtgenote een visum lang verblijf type D in het kader van gezinshereniging afgeleverd. Met dit visum type D kwam zij in maart 2016 naar België, alwaar zij op dit ogenblik legaal verblijft in het bezit van een A-kaart, geldig tot 02/05/2019. Wij zijn evenwel van oordeel dat een beslissing tot beëindiging van uw verblijfsrecht met een bevel om het grondgebied te verlaten geen inbreuk vormt op artikel 8 van het EVRM, aangezien het verblijfsrecht van uw echtgenote op 13/09/2018 met toepassing van artikel 11, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 beëindigd werd en zij in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd kreeg. Derhalve blijft de gezinscel die u met uw echtgenote vormt behouden en is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissingen.

Betreffende uw medische situatie, merken we op dat u in de voormelde vragenlijst aangaf een hernia in de rug en nek te hebben en hiervoor behandeld te worden in het Sint-Pieter Ziekenhuis te Brussel. We merken dienaangaande evenwel op dat dit louter blote beweringen betreft, waarvoor zelfs geen begin van bewijs voor werd aangeleverd. Aangezien u geen enkel formeel element aanbracht om deze verklaringen te staven, zijn we op heden niet in het bezit van indicaties van medische problemen die een terugkeer naar uw land van herkomst in de weg staan. Integendeel, keerde u sinds de toekenning van uw vluchtelingenstatus reeds viermaal en vaak langdurig terug naar uw land van herkomst.

Betreffende een terugkeer naar uw land van herkomst, merken we op dat u in de voormelde vragenlijst aangaf niet te kunnen terugkeren omdat uw leven er in gevaar is, u gevlucht bent en door het CGVS in 2015 als vluchteling erkend werd. We herhalen dienaangaande dat het CGVS op 18/07/2017 uw vluchtelingenstatus introk, een beslissing die definitief werd nadat deze door de RVV op 25/06/2018 in beroep bevestigd werd. Bovendien merken we op dat u reeds vier maal en vaak langdurig naar uw land van herkomst terugkeerde.

Tot slot merken we op dat de kennis, vaardigheden en ervaring die u gedurende uw verblijf van ruim 7,5 jaar in België opdeed, geenszins verloren gaan en door u aangewend kunnen worden om u in de toekomst elders te vestigen en te integreren."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van de artikelen 18, § 3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht het eerste middel als volgt toe:

"1.1. Geschonden bepalingen en bespreking;

1.1.1. Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

1.1.2. Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing - in casu de bestreden beslissing d.d. 13.09.2018 zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;
- c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

1.1.3. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

1.1.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

1.1.7. In casu zijn de bestreden beslissing van 13.09.2018 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

1.1.8. Verwerende partij stelt volgende vast:

- verzoeker zijn vluchtelingenstatus heeft verloren op 18.07.2018 en na het aantekenen van beroep bevestigd op 12.09.2018.

In essentie beëindigt verwerende partij het verblijf van verzoeker om fouten die hij in het verleden zou begaan hebben.

Verzoeker woont in België en zijn echtgenote eveneens.

-dat verzoekster sinds 04.03.2011 in België verblijft en dat dit niet aanzien kan worden als een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele band met de Belgische samenleving.

Hierbij houdt verweerster geen rekening met de sociale omgeving die verzoeker heeft opgebouwd.

-dat verzoeker tijdens zijn verblijf in België geen tewerkstelling heeft genomen.

Het kan verzoeker niet verweten dat hij geen werk heeft gevonden. Hij heeft steeds naar werk gezocht maar het is allesbehalve gemakkelijk om werk te vinden.

In casu stelt verwerende partij dat de door verzoeker bijgebrachte stukken niet volstaan om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving.

Het is ook onredelijk dat verwerende partij de huidige beslissing op 13.09.2018 neemt terwijl de B kaart een geldigheid heeft tot 13.08.2020.

In casu is er een schending van artikel 18 § 3 Vreemdelingenwet dewelke als volgt luidt:

§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die, als begunstigde van internationale bescherming, gemachtigd werd zich in het Rijk te vestigen op grond van artikel 14 of die de status van langdurig ingezetene heeft verworven op grond van artikel 15bis, niet meer het recht heeft in het Rijk te verblijven en/of deze status verliest wanneer de internationale beschermingsstatus ingetrokken werd overeenkomstig de artikelen 55/3/1, § 2, of 55/5/1, § 2.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een beslissing tot beëindiging van verblijf zoals bedoeld in het eerste lid, overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. Verzoeker brengt stukken bij waaruit blijkt dat er wel degelijk sprake is van een doorgedreven integratie / hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving. Hij heeft de nodige inspanningen geleverd.

Verwerende partij heeft een voorbarige beslissing genomen.

Er is ondertussen een tijdsverloop van 8 jaar sinds verzoeker asiel heeft gevraagd in België.

Hij heeft absoluut geen enkel belang meer in Irak en is met al zijn belangen in België gevestigd. Verzoeker heeft, buiten zijn moeder, geen banden met Irak. Al zijn belangen situeren in België, te meer nu hij getrouwd is en binnenkort zal vrijkomen zodat hij een gezin kan beginnen.

Bovendien stelt verzoeker vast dat verwerende partij met de grove borstel over zijn dossier heengestapt is en niet de nodige zorgvuldigheid en redelijkheid aan de dag legt. Om deze redenen, heeft verwerende partij een kennelijk onredelijke en kennelijk onzorgvuldige disproportionele beslissing genomen.

Daarnaast heeft verweerster op geen enkel moment rekening gehouden met de hernia waaraan verzoeker lijdt.

Zij gaat hier enorm licht over en meent dat het loze beweringen zijn. De medische toestand van verzoeker is nochtans wel ernstig.

De bestreden beslissing is buitensporig en dient te worden vernietigd."

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Uit de uiteenzetting van het eerste middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent en ze inhoudelijk betwist. De verzoekende partij voert dus in feite de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad herhaalt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

De verzoekende partij stelt in haar eerste middel dat de verwerende partij haar verblijf in essentie heeft beëindigd omwille van fouten die zij in het verleden zou begaan hebben. Zij stelt dat zij samen met haar echtgenote in België woont. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij bij het beoordelen van de hechte band met België geen rekening houdt met de sociale omgeving die de verzoekende partij heeft opgebouwd. Zij stelt dat zij stukken bijbrengt waaruit wel degelijk een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving blijkt. De verzoekende partij stelt dat er ondertussen een tijdsverloop is van acht jaar sinds zij asiel heeft aangevraagd. Zij stelt geen enkel belang meer te hebben in Irak, maar al haar belangen in België te hebben. Buiten haar moeder heeft zij geen banden met Irak. Volgens de verzoekende partij kan de verwerende partij haar niet verwijten geen werk te hebben gevonden. Zij stelt dat zij naar werk heeft gezocht maar dit allesbehalve gemakkelijk is om te vinden. Verder acht de verzoekende partij het onredelijk dat de verwerende partij de beslissing neemt op 13 september 2018 terwijl haar B-kaart een geldigheid heeft tot 13 augustus 2020. Verder stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij op geen enkel moment rekening heeft gehouden met de hernia waaraan zij lijdt.

Artikel 18, § 3 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§3. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die, als begunstigde van internationale bescherming, gemachtigd werd zich in het Rijk te vestigen op grond van artikel 14 of die de status van langdurig ingezetene heeft verworven op grond van artikel 15bis, niet meer het recht heeft in het Rijk te verblijven en/of deze status verliest wanneer de internationale beschermingsstatus ingetrokken werd overeenkomstig de artikelen 55/3/1, § 2, of 55/5/1, § 2.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een beslissing tot beëindiging van verblijf zoals bedoeld in het eerste lid, overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, blijkt uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de verwerende partij het verblijf van de verzoekende partij niet beëindigde omwille van ‘fouten’ die de verzoekende partij in het verleden zou begaan hebben. Minstens maakt de verzoekende partij niet aannemelijk om welke ‘fouten’ het dan wel zou gaan. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat werd beslist tot de beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten omdat de vluchtelingenstatus van de verzoekende partij werd ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/3/1, § 2, of 55/5/1, § 2 van de vreemdelingenwet en de verzoekende partij niet aannemelijk maakte dat zij, in toepassing van artikel 11, § 3, derde lid en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, redenen kon aanbrengen met betrekking tot de hechtheid van haar gezinsband, de duur van haar verblijf in het Rijk, het bestaan van familiebanden, het bestaan van culturele of sociale banden met haar land van herkomst, of medische redenen, die de beëindiging van haar verblijf zouden verhinderen.

De Raad merkt vooreerst op dat het niet betwist is dat de vluchtelingenstatus van de verzoekende partij op 18 juli 2017 werd ingetrokken door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad bij arrest nr. 205 549 van 20 juni 2018. Dit blijkt eveneens uit de stukken van het administratief dossier.

Wat betreft het feit dat de verzoekende partij in België woont met haar echtgenote, bevat de bestreden beslissing expliciete motieven, namelijk: *“We merken op dat uw echtgenote op heden inderdaad legaal in België verblijft. Zij diende op 01/10/2015 een vraag tot gezinshereniging in op basis van uw legaal verblijf in België, dat u verworven heeft op basis van de vluchtelingenstatus die u op 04/06/2015 werd toegekend. In toepassing van artikel 10, van de wet van 15 december 1980, werd aan uw echtgenote een visum lang verblijf type D in het kader van gezinshereniging afgeleverd. Met dit visum type D kwam zij in maart 2016 naar België, alwaar zij op dit ogenblik legaal verblijft in het bezit van een A-kaart, geldig tot 02/05/2019. Wij zijn evenwel van oordeel dat een beslissing tot beëindiging van uw verblijfsrecht met een bevel om het grondgebied te verlaten geen inbreuk vormt op artikel 8 van het EVRM, aangezien het verblijfsrecht van uw echtgenote op 13/09/2018 met toepassing van artikel 11, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 beëindigd werd en zij in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd kreeg. Derhalve blijft de gezinscel die u met uw echtgenote vormt behouden en is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissingen.”* De verzoekende partij betwist deze motieven niet, en zij blijven dan ook overeind.

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij bij het beoordelen van de hechte band met België geen rekening houdt met de sociale omgeving die de verzoekende partij heeft opgebouwd. Zij stelt dat zij stukken bijbrengt waaruit wel degelijk een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving blijkt. De verzoekende partij geeft echter op geen enkele concrete wijze aan om welke stukken het zou gaan. Zij maakt verder evenmin aannemelijk dat de verwerende partij geen rekening zou gehouden hebben de sociale omgeving die zij heeft opgebouwd in België. Integendeel, uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de volgende motieven van de bestreden beslissing, die de verzoekende partij niet op concrete wijze betwist, steun vinden in het administratief dossier: *“U werd op 03/07/2018 via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister werd gestuurd, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). U gaf gevolg aan dit schrijven en bezorgde de DVZ een volledig ingevulde vragenlijst zonder bijlagen. De DVZ houdt bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten, rekening met deze informatie en de overige actueel in uw administratief dossier aanwezige elementen. Hierbij wordt, in toepassing van artikel 11, § 3, derde lid, (en van artikel 74/13) van de wet van 15 december*

1980, rekening gehouden met de aard en de hechtheid van uw gezinsband, met de duur van uw verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met uw land van herkomst. We merken op dat u in de door u ingevulde en aan de DVZ terugbezorgde vragenlijst verklaarde dat u het Rijk op 04/03/2011 binnenkwam, ruim 7,5 jaar geleden. Derhalve merken we op dat u het grootste deel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht en we werden niet in het bezit gesteld van informatie of elementen waaruit een diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving blijkt. Het loutere feit dat u ruim 7,5 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken. U verklaarde in België geen enkele opleiding te hebben gevolgd, noch enige tewerkstelling te hebben genoten in uw verblijf van ruim 7,5 jaar. U verklaarde geen Engels, Frans of Nederlands te kunnen spreken of schrijven. Wij werden niet in het bezit gesteld van enig element waaruit blijkt dat u ondertussen één van de officiële landstalen machtig bent, noch werden ons bewijzen overgemaakt van tewerkstelling of werd een attest van inburgering voorgelegd. Indien u alsnog over nauwe banden met de Belgische samenleving zou beschikken, liet u na dit aan te tonen.”

De verzoekende partij stelt dat er ondertussen een tijdsverloop is van acht jaar sinds zij asiel heeft aangevraagd. Zij stelt geen enkel belang meer te hebben in Irak, maar al haar belangen in België te hebben. Buiten haar moeder heeft zij geen banden met Irak. De Raad acht de bovenvermelde motivering van de verwerende partij in de bestreden beslissing echter niet kennelijk onredelijk. Niettegenstaande de verzoekende partij stelt geen enkele band meer hebben met Irak, blijkt uit haar paspoort dat zij herhaaldelijk naar haar land van herkomst, Irak, terugkeerde: van 16/09/2015 tot 28/09/2015 (12 dagen), van 02/10/2015 tot 10/01/2016 (ruim 3 maanden), van 04/02/2016 tot 25/02/2016 (3 weken) en van 13/02/2017 tot 04/04/2017 (bijna 2 maanden). Het komt dan ook niet geloofwaardig over dat zij geen banden meer zou hebben met het land waar zij zo vaak naar terugkeerde. Hoe dan ook is de verzoekende partij geboren in 1974, zodat het inderdaad klopt dat zij het grootste deel van haar leven in Irak heeft doorgebracht en dat de banden die zij in België zou hebben opgebouwd niet vergeleken kunnen worden met de banden die zij in Irak heeft. Voorts heeft de verzoekende partij geen enkel specifiek stuk bijgebracht waaruit haar vergevorderde integratie in België zou blijken. Het is niet kennelijk onredelijk om uit voornoemde motieven af te leiden dat *“Het loutere feit dat u ruim 7,5 jaar in het Rijk verblijft, op zich niet (volstaat) om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken”*.

Volgens de verzoekende partij kan de verwerende partij haar niet verwijten geen werk te hebben gevonden. Zij stelt dat zij naar werk heeft gezocht maar dit allesbehalve gemakkelijk is om te vinden. De Raad merkt op dat de verzoekende partij niet betwist dat zij nooit gewerkt heeft. De Raad acht het evenmin kennelijk onredelijk van de verwerende partij te oordelen dat het niet getuigt van een verregaande integratie in de Belgische samenleving als men op een periode van maar liefst acht jaar nooit gewerkt heeft. De stelling van de verzoekende partij dat het allesbehalve gemakkelijk is om werk te vinden doet hier niets aan af.

Verder acht de verzoekende partij het onredelijk dat de verwerende partij de beslissing neemt op 13 september 2018 terwijl haar B-kaart een geldigheid heeft tot 13 augustus 2020. Verder stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij op geen enkel moment rekening heeft gehouden met de hernia waaraan zij lijdt. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing een beslissing is tot beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit betekent per definitie dat het verblijfsrecht van de verzoekende partij dat gold op het moment van de bestreden beslissing werd beëindigd. Het argument dat het kennelijk onredelijk zou zijn het verblijfsrecht te beëindigen omdat de verblijfskaart van de verzoekende partij nog geldig zou zijn klopt dan ook niet. Het is overigens niet omdat de verblijfskaart als instrumentum nog bestaat, hetzelfde geldt voor het verblijfsrecht als negotium.

Wat betreft het feit dat de verzoekende partij enkel nog haar moeder zou hebben in Irak, doet dit gegeven niets af aan de andere motieven van de bestreden beslissing, waaruit blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij getuigt van een verregaande integratie in de Belgische samenleving. Met deze bewering toont de verzoekende partij enkel aan dat zij inderdaad nog banden heeft met Irak.

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij geen enkele rekening heeft gehouden met het feit dat zij lijdt aan een hernia, klopt ook deze bewering niet. De bestreden beslissing bevat immers de volgende motieven: *“Betreffende uw medische situatie, merken we op dat u in de voormelde vragenlijst aangaf een hernia in de rug en nek te hebben en hiervoor behandeld te worden in het Sint-Pieter Ziekenhuis te Brussel. We merken dienaangaande evenwel op dat dit louter blote beweringen betreft,*

waarvoor zelfs geen begin van bewijs voor werd aangeleverd. Aangezien u geen enkel formeel element aanbracht om deze verklaringen te staven, zijn we op heden niet in het bezit van indicaties van medische problemen die een terugkeer naar uw land van herkomst in de weg staan. Integendeel, keerde u sinds de toekenning van uw vluchtelingenstatus reeds viermaal en vaak langdurig terug naar uw land van herkomst."

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij licht het tweede middel als volgt toe:

"Tweede Middel: Schending van artikel 8 EVRM.

2.1.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.1.2. Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd. Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin. De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

2.1.3. Uit de in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelijkheden maakt verzoeker aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoeker en haar gezin.

2.1.4. Uit het administratief dossier blijkt immers het volgende:

Dat verweerder op de hoogte is dat verzoeker getrouwd is met mevrouw N. A.

Dat verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt de persoonlijke belangen van het gezin.

Dat er in de bestreden beslissing op geen enkel ogenblik een ernstige verantwoording wordt gegeven voor de behandeling van verzoeker in die zin dat verzoekers gezinsbanden niet opwegen tegen de beëindiging van zijn verblijf.

2.1.5. Bovendien is er sprake van een voldoende hechte relatie tussen de verzoeker en zijn echtgenote. Het is nagenoeg onmogelijk voor verzoeker om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van zijn sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden.

Gelet op dit alles maakt verzoeker minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM.

Dat artikel 8 EVRM directe werking heeft in België. Dat in de hiërarchie der normen artikel 8 EVRM hoger staat.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.”

2.2.2. In haar tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij stelt in haar tweede middel dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin. Het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, staat volgens haar buiten elke redelijke verhouding tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat. De verzoekende partij herhaalt dat zij getrouwd is met mevrouw N. A. De verwerende partij heeft volgens de verzoekende partij geen enkele ernstige afweging gemaakt over de persoonlijke belangen van het gezin. De verzoekende partij stelt dat het voor haar nagenoeg onmogelijk is om in haar land van oorsprong een familieleven te leiden, omdat het centrum van haar sociale, familiale en economische belangen zich in België zou bevinden.

Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat de verzoekende partij niet beschikt over een verregaande integratie, of met andere woorden zeer sterke sociale, familiale, en economische belangen in België. Zij brengt in haar tweede middel geen enkel nieuw argument naar voor dat in de andere richting zou wijzen. In die zin maakt de verzoekende partij ook niet aannemelijk dat de bestreden beslissing niet evenredig zou zijn.

De Raad stelt verder vast dat de bestreden beslissing de volgende motieven bevat over het familieleven van de verzoekende partij: *“Wat mogelijke gezins- of familiebanden in België betreft, merken we op dat u in de voormelde vragenlijst aangaf slechts 1 in België verblijvend gezinslid te hebben, namelijk uw echtgenote. U verklaarde geen in België of in andere landen verblijvende minderjarige kinderen te hebben. Gevraagd naar in Irak verblijvende familieleden, vermeldde u enkel dat uw moeder op heden in Irak (Bagdad) verblijft. We merken op dat uw echtgenote op heden inderdaad legaal in België verblijft. Zij diende op 01/10/2015 een vraag tot gezinshereniging in op basis van uw legaal verblijf in België, dat u verworven heeft op basis van de vluchtelingenstatus die u op 04/06/2015 werd toegekend. In toepassing van artikel 10, van de wet van 15 december 1980, werd aan uw echtgenote een visum lang verblijf type D in het kader van gezinshereniging afgeleverd. Met dit visum type D kwam zij in maart 2016 naar België, alwaar zij op dit ogenblik legaal verblijft in het bezit van een A-kaart, geldig tot 02/05/2019. Wij zijn evenwel van oordeel dat een beslissing tot beëindiging van uw verblijfsrecht met een bevel om het grondgebied te verlaten geen inbreuk vormt op artikel 8 van het EVRM, aangezien het verblijfsrecht van uw echtgenote op 13/09/2018 met toepassing van artikel 11, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 beëindigd werd en zij in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd kreeg. Derhalve blijft de gezinscel die u met uw echtgenote vormt behouden en is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissingen.”* De verzoekende partij betwist deze motieven niet en zij blijven dan ook overeind.

De Raad merkt op dat ook het verblijfsrecht van de partner van de verzoekende partij werd beëindigd en ook zij een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen. Dit blijkt overigens ook uit de stukken van het administratief dossier. Aangezien de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze aannemelijk maakt dat zij nog andere familieleden in België zou hebben, valt ook niet in te zien hoe de in casu bestreden beslissing een schending van het familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zou kunnen uitmaken. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenmin dat de verzoekende partij op enig moment heeft aangegeven over andere familieleden in België te beschikken. De bestreden beslissing heeft bovendien niet als gevolg dat de verzoekende partij zou gescheiden worden van haar partner. De verzoekende partij maakt het tegendeel niet aannemelijk. Een schending van artikel 8 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting eenentwintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU